

Sygn. akt X GC 1521/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Kornelia Żminkowska
Protokolant:	Agata Kicińska

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2016 r. w Szczecinie

na rozprawie

w sprawie z powództwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D.

o zapłatę

I. oddała powództwo,

II. zasądza od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. kwotę 197 zł (sto dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt X GC 1521/15 upr

UZASADNIENIE

Powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła do Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w W. pozew przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w miejscowości D. o zapłatę kwoty 1 338,54 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 5 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu żądania powódka wskazała, że pozwana zleciła powódce przewóz towaru na trasie W. – Niemcy. Powódka podniosła, że wykonała przewóz zgodnie ze zleceniem, wobec czego w dniu 17 czerwca 2014 roku wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 6 092,49 zł brutto tytułem wynagrodzenia. Termin zapłaty wynagrodzenia upłynął w dniu 4 sierpnia 2014 roku. Powódka wskazała, że pozwana uregulowała należność częściowo, tj. w kwocie 4 753,95 zł brutto. Pozostałą część wynagrodzenia w kwocie 1 338,54 zł została niezasadnie przez pozwaną potrącona z rzekomą wierzytelnością przysługującej pozwanej wobec powódki z tytułu niezwrócenia 20 sztuk europalet i wystawionej na tej podstawie faktury VAT nr (...) z dnia 12 sierpnia 2014 roku. Powódka podniosła, że łączące strony zlecenie nie przewidywało obowiązku zwrotu europalet.

W dniu 15 kwietnia 2015 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla m.st. Warszawy w W. w XVI Wydziale Gospodarczym wydał nakaz zapłaty, uwzględniając żądanie powódki w całości.

Pozwana od przedmiotowego nakazu zapłaty wniosła sprzeciw, zaskarżając go w całości oraz wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Pozwana podniosła zarzut nieistnienia zobowiązania powódki względem pozwanej na skutek całkowitej zapłaty oraz zarzut nienależytego wykonania przedmiotu umowy zlecenia transportowego nr (...). W uzasadnieniu sprzeciwu, pozwana przyznała, że strony łączyło zlecenie transportowe nr (...). Jednocześnie wskazała, że spełniła w całości roszczenie z dochodzonej faktury, pozostając w przekonaniu, że szkoda powstała w wyniku nienależytego wykonania transportu została skompensowana w dniu 12 sierpnia 2014 roku. Nienależyte wykonanie zobowiązania miało zaś - według pozwanej - polegać na niezwróceniu 20 sztuk palet, co skutkowało obciążeniem pozwanej kwotą stanowiącą równowartość 20 pałt przez jej zleceniodawcę. Wobec powyższego, pozwana obciążyła powódkę poniesionymi z tego tytułu kosztami.

Postanowieniem z dnia 24 września 2015 roku Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w W. XVI Wydział Gospodarczy stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

Na rozprawie w dniu 23 marca 2016 roku strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Strony postępowania są przedsiębiorcami. Pozwana (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej na podstawie zlecenia transportowego nr (...) zleciła powódce (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wykonanie przewozu towaru na trasie W. – Niemcy. Zgodnie ze zleceniem, załadunek miał nastąpić w dniu 3 czerwca 2014 roku w trzech punktach załadunkowych na terenie W., a rozładunek w dniu 5 czerwca 2014 roku na terenie Niemiec. W zleceniu wskazano, że załadunek będzie obejmował 38 palet, z czego 18 palet na wymianę. W zleceniu strony ustaliły wysokość wynagrodzenia na kwotę 1 200 euro, płatne w złotych według średniego kursu NBP ogłoszonego w dniu poprzedzającym wystawienie faktury. Termin płatności został ustalony na 60 dni od daty otrzymania oryginału faktury wraz z kompletem dokumentów.

Warunki zlecenia zostały przez strony uzgodnione za pośrednictwem komunikatora TRANS.

Dowód:

- informacja z KRS powódki k. 14- 20,
- informacja z KRS pozwanej k. 21-28, 58—61 v.,
- zlecenie transportowe nr 004/06/2014/T z dnia 2 czerwca 2014 roku k. 29-30,
- zlecenie transportowe nr (...) k. 32 ,
- wydruk korespondencji z komunikatora k. 31-31 v.

Powódka wykonała zlecenie transportowe nr (...), wobec czego w dniu 5 czerwca 2014 roku wystawiła na rzecz pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 6 092,49 zł z terminem zapłaty do dnia 4 sierpnia 2014 roku.

Dowód:

- list przewozowy CMR k. 33,
- list przewozowy CMR k. 34,
- list przewozowy CMR k. 35,
- faktura VAT nr (...) z dnia 5 czerwca 2014 roku k. 36 .

Powódka wykonywała na rzecz pozwanej jeszcze inne zlecenie transportowe, tj. zlecenie nr (...) na trasie Austria – W. i z tego tytułu w dniu 3 czerwca 2014 roku wystawiła na rzecz pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 2 543,33 zł płatną do dnia 2 sierpnia 2014 roku.

Dowód:

- faktura VAT nr (...) z dnia 3 czerwca 2014 roku k. 85.

Pismem z dnia 22 września 2014 roku powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 1 338,54 zł brutto, wynikającą z faktury VAT nr (...), zaznaczając, że żądana kwota stanowi różnicę między kwotą wpłaconą z tytułu przedmiotowej faktury a kwotą należną do zapłaty.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 22 września 2014 roku k. 37 .

Zleceniodawca pozwanej obciążył pozwaną kosztami niezwróconych 20 sztuk europalet w wysokości 262 euro.

W dniu 12 sierpnia 2014 roku pozwana wystawiła na rzecz powódki fakturę VAT nr (...) na kwotę 1 338,54 zł tytułem obciążenia za 20 palet niezwróconych przez powódkę w związku z wykonaniem zlecenia (...).

W piśmie z dnia 12 sierpnia 2014 roku pozwana złożyła powódce oświadczenie o potrąceniu przysługującej pozwanej wobec powódki wierzytelności z tytułu faktury (...) w kwocie 1 338,54 zł z wierzytelnością powódki przysługującą jej w stosunku do pozwanej z tytułu faktury (...)/14w kwocie 2 800,17 zł.

Dowód:

- faktura VAT nr (...) k. 38,

- oświadczenie o potrąceniu k. 3 8,

- dokumenty przewozowe k. 63-65.

Podczas rozmów pracowników stron przeprowadzonych w dniach 11 września 2014 roku, 15 września 2014 roku oraz 16 września 2014 roku za pośrednictwem komunikatora TRANS, strony wyjaśniały kwestię rozliczenia 20 niezwróconych palet. Pozwana wyjaśniała, że została obciążona przez swojego kontrahenta kwotą 262 euro za brak palet, a w dokumentach brak jest danych odnośnie pobrania 20 palet, wobec czego pozwana obciąży kosztami powódkę.

Dowód:

- wydruk korespondencji z komunikatora k. 40-42 v.

W dniu 18 września 2014 roku pozwana zapłaciła na rzecz powódki kwotę 8 635,82 zł wskazując w tytule operacji „, (...), (...)”.

Dowód:

- potwierdzenie przelewu k. 62.

Pismem z dnia 13 października 2014 roku powódka ponownie wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 1 338,54 zł kwestionując zasadność dokonanego przez pozwaną potrącenia.

Dowód:

- ponowne wezwanie do zapłaty z dnia 13 października 2014 roku wraz z potwierdzeniem nadania k. 43 -44.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione w całości i jako takie podlegało oddaleniu.

W niniejszym postępowaniu powódka domagała się zapłaty wynagrodzenia za wykonane na rzecz pozwanej zlecenia nr (...) obejmujące przewóz towarów z W. do Niemiec. Roszczenie o zapłatę przewoźnego zgłoszone przez stronę powodową znajduje swoją podstawę w umowie zawartej pomiędzy stronami oraz w przepisach kodeksu cywilnego dotyczącymi umowy przewozu i w przepisach Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów CMR sporządzonej w G. w dniu 19 maja 1956 roku. Konwencja nie zawiera przy tym przepisu stanowiącego podstawę prawną domagania się przewoźnego, w związku z tym sięgnąć należy do uregulowania zawartego w ustawie Prawo przewozowe z dnia 15 listopada 1984 roku (Dz.U. z2015, poz. 915) oraz ustawy Kodeks cywilny. Zgodnie bowiem z treścią art.1 ust 3 Prawa przewozowego, przepisy tejże ustawy stosuje się do przewozów międzynarodowych, jeżeli umowa międzynarodowa nie stanowi inaczej. Zgodnie zaś z art. 90 Prawa przewozowego, w sprawach nieuregulowanych w ustawie Prawo przewozowe stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego. Podstawę prawną przedmiotowego roszczenia stanowił zatem przepis art. 774 k.c. Zgodnie z jego brzmieniem przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy.

Na gruncie niniejszej sprawy poza sporem pozostała okoliczność samego zawarcia umowy, obie strony zgodnie przyznały, że pozwana zleciła powódce transport towaru z W. do Niemiec. Spór stron koncentrował się wokół zapłaty wynagrodzenia za wykonany przewóz, albowiem powódka twierdziła, że pozwana uiściła jedynie część należnego wynagrodzenia, podczas gdy pozwana podnosiła, że zapłaciła wynagrodzenie w całości. W myśl art. 6 k.c. na stronach spoczywał ciężar udowodnienia faktów, z których wywodzily skutki prawne w toku niniejszego postępowania. W ocenie Sądu powódka nie wykazała, aby po stronie pozwanej istniała nieuregulowana część należności, ujętej w fakturze VAT nr (...) w kwocie 1 338,54 zł brutto. Jednocześnie, pozwana wykazała, że uiściła przedmiotowa należność w całości.

Ze zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, wynika wprawdzie, że pozwana złożyła powódce oświadczenie o potrąceniu (vide: oświadczenie o potrąceniu k. 38), niemniej jednak zgromadzone dowody oraz okoliczności sprawy nie dają podstaw do przyjęcia, że owo oświadczenie dotyczyło części dochodzonej przez powódkę należności, ujętej w fakturze VAT nr (...). Z treści przedłożonego oświadczenia o potrąceniu, wynika, że pozwana dokonała potrącenia przysługującej pozwanej wierzytelności w kwocie 1 338,54 zł z faktury VAT nr (...) z wierzytelnością powódki z tytułu faktury (...) opiewającej na kwotę 2 800,17 zł. Z oświadczenia o potrąceniu nie wynika, aby potrącenie zostało dokonane z wierzytelnością z faktury VAT nr (...), która opiewała na kwotę 6 092,49 zł (k.36). Jednocześnie, pozwana dla potwierdzenia swoich twierdzeń wraz ze sprzeciwem od nakazu zapłaty przedłożyła potwierdzenie przelewu z dnia 18 września 2014 roku (k.62) na kwotę 8 635,82 zł, z którego wynika, że przelana kwota stanowi zapłatę tytułem należności z faktur (...). Pozwana przedłożyła także fakturę VAT nr (...) (k.85), z której wynika, że pozwana była zobowiązana na rzecz powódki do zapłaty wynagrodzenia w kwocie 2 543,33 zł za zlecenie transportowe (...). W istocie, suma należności powódki ujętych w fakturach VAT (...) wynosi 8 635,82 zł, a zatem kwotę na którą opiewał przelew wykonany przez pozwaną na rzecz powódki. W tym stanie rzeczy przyjąć należało, że pozwana wykonała swoje zobowiązanie wobec powódki i uiściła należność z faktury VAT nr (...) w całości. Konsekwentnie, przyjąć należało, że potrącenie dokonane w dniu 12 sierpnia 2014 roku dotyczyło innej wierzytelności niż dochodzona w niniejszym postępowaniu, co zresztą wynika wprost ze złożonego przez pozwaną oświadczenia o potrąceniu. Sąd nie badał istnienia i wymagalności wierzytelności przedstawionej do potrącenia, skoro nie dotyczyła ona wierzytelności dochodzonej przez powódkę w toku niniejszego postępowania.

Zauważyć należy, że strona powodowa - wbrew zasadom obowiązującym w postępowaniu cywilnym, a mianowicie obowiązkowi wskazywania dowodów z art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne oraz regule określającej rozkład ciężaru dowodu z art. 6

k.c., według którego ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne – nie podjęła wystarczających czynności dowodowych, które potwierdziłyby prawdziwość jej twierdzeń.

Zwrócić uwagę należy na to, że zarządzeniem z dnia 27 listopada 2015 roku (k.78) pełnomocnik powódki został zobowiązany do złożenia pisma przygotowawczego celem wyjaśnienia okoliczności podniesionych w sprzeciwie od nakazu zapłaty w terminie 14 dni – pod rygorem pominięcia spóźnionych twierdzeń i dowodów w trybie art. 207 k.p.c. Tymczasem, powódka zaniechała ustosunkowania się do treści sprzeciwu od nakazu zapłaty, a tym samym do twierdzeń i dowodów przedstawionych przez pozwaną w tym piśmie procesowym. Dodać należy, że na rozprawie, która odbyła się w dniu 23 marca 2016 roku Sąd zarządzając przerwę w rozprawie, umożliwił pełnomocnikowi substytucyjnemu powódki skontaktowanie się z pełnomocnikiem powódki celem wyjaśnienia okoliczności sprawy, w tym ustalenie na jakie należności została zaksięgowana przez powódkę dokonana przez pozwaną wpłata. Po przerwie, pełnomocnik substytucyjny powódki podtrzymał dotychczasowe stanowisko powódki, że potrącenie dotyczyło faktury nr (...), z której powódka dochodzi zapłaty. Jednocześnie pełnomocnik powódki wniósł o odroczenie rozprawy i dopuszczenie dowodu z zeznań świadków J. B., T. S., R. P. oraz M. P. na okoliczność potwierdzenia zawarcia umowy przewozu między stronami, określenia warunków przewozu, daty załadunku, rozładunku, rodzaju środka transportu, wysokości wynagrodzenia, ustalenia przez pracowników stron warunków przewozu, terminowego i bezusterkowego wykonania przewozu przez powódkę oraz wyjaśnienia kwestii związanych z płatnościami faktur, które zostały przedstawione przez pozwaną i fakturą dotyczącą potrącenia wierzytelności pozwanej z wierzytelnością powódki.

W ocenie Sądu podniesione przez stronę powodową na rozprawie w dniu 23 marca 2016 roku okoliczności faktyczne i złożone wnioski dowodowe, uznać należało – w świetle art. 207 § 6 k.p.c. – za spóźnione. Zgodnie z art. 207 § 6 k.p.c. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Wyżej przedstawione okoliczności i wnioski dowodowe zostały złożone przez pełnomocnika pozwanej dopiero na ostatnim posiedzeniu poprzedzającym wydanie wyroku w sprawie, wcześniej natomiast powódka nie skorzystała z możliwości wniesienia pisma przygotowawczego i odniesienia się do zarzutów pozwanej przedstawionych w sprzeciwie od nakazu zapłaty, w tym do zarzutu spełnienia świadczenia. Jednocześnie, powódka nie przytoczyła żadnych okoliczności uprawdopodobniających, że nie podniosła wcześniej twierdzeń bez swojej winy. Mając zaś na uwadze, że posiedzenie wyznaczone na dzień 23 marca 2016 roku było ostatnim posiedzeniem poprzedzającym rozstrzygnięcie sprawy, na którym dopuszczono przedstawione wcześniej przez strony dowody, nie sposób uznać, że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy. Brak jest również podstaw do uznania, że występują inne wyjątkowe okoliczności. Zdaniem Sądu strona powodowa miała wystarczająco dużo czasu, aby naprowadzić twierdzenia faktyczne i dowody na potwierdzenie dochodzonego roszczenia.

Reasumując, stwierdzić należy, że powódka wbrew obowiązkowi z art. 6 k.c., nie wykazała, że po stronie pozwanej istnieje nieuregulowana należność z faktury VAT nr (...) w kwocie 1 338,54 zł. W tym stanie rzeczy wytoczone przez nią powództwo nie mogło zostać uwzględnione.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o treści przedłożonych do akt dowodów z dokumentów. Żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości, a i w ocenie Sądu nie budziły one żadnych wątpliwości. Jak już wyżej zasygnalizowano dowody zgłoszone przez powódkę na rozprawie w dniu 23 marca 2016 roku zostały pominięte jako spóźnione.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w pkt I sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje postawę prawną w 108 § 1 zd. 1 k.p.c. w związku z art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na poniesione przez pozwanego koszty złożyły się opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych oraz wynagrodzenie pełnomocnika – 180 zł, zgodnie z §6 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych

oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013. 490 j.t. ze zm.).

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w pkt II sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotowywać w kontrolce uzasadnień,
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda,
3. Z apelacją lub za 21 dni.